

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: H. H. V.**, nar. „X“, „X“, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 1387/7, PSČ 140 96, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 16.3.2011, č.j. 2236/2011-200100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 16.3.2011, č.j. 2236/2011-200100-21, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Most ze dne 7.2.2011, č.j. 2360/2011-206500-021, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 135b odst. 1 písm. g) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), tím, že dne 26.8.2010 skladoval na daňovém území České republiky 1520 ks neznačených cigaret uvedených v Protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č.j. 22205-4/2010-206500-033, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), na základě něhož byla zrušena všechna celní ředitelství, včetně Celního ředitelství Ústí nad Labem. Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ust. § 2, § 4 odst. 1 písm. a) a ust. § 82 odst. 2 zákona o celní správě od 1. 1. 2013 přešla působnost z Celního ředitelství Ústí nad Labem na Generální ředitelství cel, které se tak bez dalšího stalo žalovaným.

Žalobce s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí a domnívá se, že se jedná o nezákonné rozhodnutí, které nemá podklad v provedeném řízení, které předcházelo jeho vydání. Konstatoval, že ze samotného rozhodnutí vyplývá, že nebyl osobou, která předmětné tabákové výrobky v pronajatém objektu uložila, přesto musí nést odpovědnost za jejich uložení. Domnívá se, že takto široce nelze odpovědnost živnostníka ve vztahu k pronajatému objektu vykládat. Trvá na tom, že nelze dovozovat jeho odpovědnost za chování dalších osob, které mají možnost přístupu do objektu.

Dále namítl, že jeho manželka jej v daném řízení nezastupovala a nebyla k tomu ani zmocněna. Zdůraznil, že jeho manželka není osobou podnikající.

Dále poukázal na skutečnost, že s ohledem na způsob uložení tabákových výrobků, nelze dovozovat, že žalobce musel o jejich uložení vědět. Zdůraznil, že samotná existence nájemní smlouvy ještě není nezbytným podkladem pro to, aby byl žalobce odpovědný za veškeré pronajaté prostory. Žalobce trvá na tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by měl povědomost o uložených tabákových výrobcích, nebyla vyloučena možnost přístupu jiných osob a nebylo prokázáno jeho vlastnictví předmětných tabákových výrobků. Uvedl, že ani nemohl předvídat takové události a neměl tedy ani možnost se chovat tak, aby k takovým událostem nedocházelo.

Domnívá se, že v daném správním řízení mu nebylo prokázáno takové jednání, které by mohlo být kvalifikováno jako správní delikt a uložena pokuta za takové jednání.

Původně žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný uvedl, že živností je soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku. Pokud tedy žalobce s plným vědomím nechal svoji manželku prodávat zboží, byla tato podnikatelská činnost vykonávána jeho jménem a na jeho vlastní odpovědnost. S odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.11.1994, sp. zn. 6 A 211/93, původně žalovaný uvedl, že není rozhodující, zda činnost fyzicky vykonává přímo podnikatel sám anebo ji vykonává jiná pověřená osoba.

Dále původně žalovaný poukázal ve vztahu k otázce odpovědnosti za skladování neznačených tabákových výrobků na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2009, č.j. 1 Afs 81/2009-68, který odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8.4.2008, č.j. 30 Ca 9/2007-42.

Původně žalovaný poukázal na rozpory výpovědí žalobce a jeho manželky, kdy žalobce tvrdil, že držitelem neznačených tabákových výrobků byla jeho manželka, když tyto výrobky našel na hřišti jejich syn a manželka žalobce je schovala, a manželka ve své výpovědi uvedla, že jí uvedené výrobky nechal známý, kterého moc nezná. Tento rozpor dle původně žalovaného zakládá pochybnosti o věrohodnosti podaných vysvětlení. Námitku žalobce, že manželka v průběhu kontroly nerozuměla kontrolujícím celníkům a měla strach, vyhodnotil původně žalovaný jako účelovou. S ohledem na způsob uskladnění neznačených tabákových výrobků v utajených prostorách za dřevěnou otevíratelnou deskou vsazenou do

prodejní police a v krabicích od dětské výživy a sušenek a s ohledem na rozpor podaných vysvětlení původně žalovaný trval na tom, že neznačené tabákové výrobky byly skladovány výše uvedeným způsobem za účelem jejich dalšího prodeje konečným spotřebitelům. Vzhledem ke skutečnosti, že jde o osoby blízké, lze se dle původně žalovaného oprávněně domnívat, že žalobce o prodeji, resp. skladování neznačených tabákových výrobků věděl či vědět mohl. Původně žalovaný zdůraznil, že ačkoli žalobce uvádí, že o skladování neznačených tabákových výrobků nevěděl, nejde o jeho vlastnictví a nebyla vyloučena možnost přístupu jiných osob, nelze tyto argumenty považovat za relevantní vzhledem ke skutečnosti, že skladování neznačených tabákových výrobků je správní delikt s objektivní odpovědností, u kterého se zavinění nezkoumá. Z toho důvodu nejsou dle původně žalovaného pro rozhodování ve správním řízení relevantní informace o vlastnictví, držbě či nabytí, ale pouze fakt, že neznačené tabákové výrobky byly v době kontroly v provozovně žalobce nalezeny.

Pro úplnost původně žalovaný poznamenal, že současným trendem při zjištění skladování neznačených tabákových výrobků je tvrzení podnikatele, že vlastníkem či osobou, která neznačené výrobky ukryla, je prodáváč, rodinný příslušník nebo kamarád, který se k vlastnictví následně přihlásí. Tato osoba obvykle tvrdí, že je získala pro osobní potřebu nebo že je chtěla odevzdat či zničit a v provozovně je uskladnila bez vědomí podnikatele. Podnikatel, kterému hrozí pokuta za správní delikt od 50 000,- Kč do 1 000 000,- Kč, takto jedná se předpokladem, že případ bude řešen s fyzickou osobou v přestupkovém řízení, ve kterém lze uložit pokutu do 150 000,- Kč a fyzická osoba bude postihnuta mírněji.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Mezi účastníky je nesporné, že pracovníci celního úřadu při kontrole zaměřené na značení tabákových výrobků platnými tabákovými nálepkami zjistili dne 26.8.2010 při kontrole v prodejně s označením „Večerka“ v ulici Švermova 155, Lahošť, kterou provozoval žalobce, že za dřevěnou deskou po pravé straně u vchodu do prodejny jsou skladovány neznačené tabákové výrobky. Jednalo se o 300 ks cigaret zn. Jin Ling, které nebyly označeny tabákovou nálepkou, 500 ks cigaret Viceroy red, které byly označeny běloruskými tabákovými nálepkami a 720 ks cigaret Viceroy blue, které byly označeny běloruskými tabákovými nálepkami.

Žalobce v podstatě namítal, že mu byla uložena pokuta, aniž by mu bylo prokázáno, že se dopustil zaviněné deliktního jednání.

Dle ustanovení § 115 odst. 4 zákona o spotřebních daních, se skladováním neznačených tabákových výrobků mimo režim podmíněného osvobození od daně pro účely tohoto zákona rozumí jejich skladování v prostorách k tomu určených (skladech), v dopravních prostředcích, a to i při přepravě, v kancelářích nebo jiných prostorách a v prodejních místech včetně stánkového a obdobného prodeje.

Dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Dle § 135b odst. 4 zákona o spotřebních daních se za správní delikt uvedený v § 135b odst. 1 písm. g) citovaného zákona uloží pokuta od 50 000,- Kč do 1 000 000,- Kč.

Dle § 135l odst. 1 zákona o spotřebních daních právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dle odst. 6 téhož ustanovení se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

V daném případě je nesporné, že žalobce je podnikající fyzickou osobou a ze skutkového stavu vyplývá, že předmětného jiného správního deliktu se měl dopustit právě v přímé souvislosti s jeho podnikáním. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že v případě jiných správních deliktů, kterých se dopustí právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby v přímé souvislosti s jejich podnikáním, není na rozdíl od přestupků či trestných činů zavinění v jakékoliv formě hodnotícím znakem pro posouzení odpovědnosti za takové jiné správní delikty. U jiných správních deliktů platí princip objektivní odpovědnosti. V případě objektivní odpovědnosti tedy právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby odpovídají bez ohledu na subjektivní stránku daného případu za porušení právní povinnosti, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty daného jiného správního deliktu. Jediným způsobem, jak se může právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba zbavit odpovědnosti za jiný správní delikt, je prokázání existence liberačního důvodu obsaženého v daném případě v ustanovení § 135l odst. 1 zákona o spotřebních daních, tedy že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

V daném případě je tedy podstatné, zda žalobce neoprávněně skladoval neznačené tabákové výrobky. Je nesporné, že předmětné tabákové výrobky nebyly řádně značené dle zákona o spotřební dani. Rovněž je nesporné, že byly celními orgány nalezeny v prodejně, kterou má žalobce v pronájmu a aktivně ji jako prodejnu užívá. Zůstává tedy postavit na jisto, zda žalobce předmětné tabákové výrobky ve své pronajaté provozovně *skladoval*.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětné tabákové výrobky do úkrytů v provozovně žalobce umístila jeho manželka. Ve výpovědi zachycené v protokolu ze dne 16.12.2010, č.j. 24477-4/2010-206500-021, žalobce výslovně k dotazu celních orgánů uvedl, že mu manželka v obchodě vypomáhá. Žalobce do protokolu konstatoval, že když jezdí nakupovat zboží, tak manželka v obchodě prodává. Manželka umístila předmětné tabákové výrobky v provozovně, kterou má žalobce v pronájmu v době, kdy zastupovala žalobce za jeho nepřítomnosti, tedy v době kdy jednala v souvislosti s žalobcovým podnikáním. Otázkou

výkladu pojmu „skladování“ pro účely zákona o spotřebních daních se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 69/2007-85 (právní věta byla publikována ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2533/2012). Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro závěr, že konkrétní osoba „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla, měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Rovněž Nejvyšší správní soud konstatoval, že za osobu, která „skladuje“ vybrané výrobky tak může být považován i ten, kdo má výrobky pouze v detenci. Detentorem věci je ten, kdo ji fakticky ovládá, aniž by musel mít vůli nakládat s věcí jako s vlastní. Dle soudu žalobce jednoznačně fakticky ovládá veškeré zboží v provozovně, kterou má v nájmu. Z uvedeného tedy dle soudu vyplývá, že žalobce „skladoval“ předmětné tabákové výrobky ve smyslu, v jakém je nutno tento termín chápat ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o spotřebních daních.

Vzhledem k výše uvedenému dle soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce naplnil veškeré formální znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se žalobce byť třeba jen pokusil prokázat existenci liberačního důvodu uvedeného v § 135l odst. 1 zákona o spotřebních daních. Zůstal pouze u tvrzení, že o daných tabákových výrobcích nevěděl a že nemohl zabránit vstupu třetích osob do daných prostorů již ze samotné jejich podstaty, neboť slouží jako obchod. V tomto směru žalobce i v podané žalobě zůstal u pouhého tvrzení, aniž by se byť pokusil existenci liberačního důvodu prokázat. V důsledku toho žalobce neunesl své důkazní břemeno, které v případě prokazování existence liberačního důvodu dle citovaného ustanovení jednoznačně tížilo žalobce.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že žalobce se dopustil jiného správního deliktu dle § 135 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Žalobcovy námitky shledal soud jako nedůvodné.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom,

kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová